

••

••

•• **ROZSUDOK**

•• **V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

••

••

•• Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **R.R.**, U., *právne zastúpeného JUDr. L., advokátom, so sídlom H.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ul. č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: I/223/13514-88016/2010/990057-r zo dňa 10. augusta 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19754/2010-85 zo dňa 8. septembra 2011, takto

••

•• **rozhodol:**

••

∴

∴ Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach
č. k. 6S/19754/2010-85 zo dňa 8. septembra 2011 **p o t v r d z u j e**.

∴

∴ Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

∴

∴

Odôvodnenie

∴

∴

∴ Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/223/13514-88016/2010/990057-r zo dňa 10. augusta 2010, o potvrdení dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Rožňava č. 698/230/13364/10/Hliv zo dňa 17.05.2010, ktorým správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) rozdiel dane z pridanej hodnoty daňového subjektu (žalobca) za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008 v sume 391.437,76 Eur.

∴

∴ Krajský súd dospel k záveru, že žalobca, ktorý v daňovom konaní predložil správcovi dane doklady o intrakomunitárnych obchodoch s poľskými spoločnosťami H.. a P.. a maďarskou spoločnosťou N.N.N. nepreukázal, že tovar bol skutočne odoslaný alebo prepravený z tuzemska do členského štátu EÚ. Štatutárni zástupcovia oboch poľských obchodných spoločností popreli uzavretie obchodných zmlúv so žalobcom pričom uviedli, že osoby s ktorými žalobca konal ako so splnomocnenými zástupcami, boli pre nich neznáme a tvrdili, že splnomocnenie na uzatváranie obchodných zmlúv nemali. Maďarská obchodná spoločnosť na uvedenej adrese sídlo už nemala a jej terajšie sídlo nebolo zistené, pričom od svojho založenia žiadne daňové priznania nepodala. Podľa názoru súdu také zistenia oprávnene spochybnili dôkazy predložené žalobcom o uskutočnení intrakomunitárnych obchodov, a preto požiadavka správcu dane, aby žalobca preukázal, že tovar bol skutočne odoslaný z tuzemska, bola oprávnená.

∴

∴ Krajský súd stotožniac sa s názorom žalovaného uviedol, že pochybnosti správcu dane

nemohli byť odstránené iba tvrdením žalobcu, že obchody boli uskutočnené, predložením vizitiek a fotokópií identifikačných dokladov bez jednoznačných dôkazov uvedených v § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Žalobca v konaní nepreukázal skutočné miesto dodania fakturovaného tovaru, ani spôsob a formu prepravy, ani neuviedol, kto bol reálnym prepravcom.

Medzinárodné prepravné doklady, ktoré žalobca dodatočne predložil, sa týkali iného zdaňovacieho obdobia a prehlásenia o tom, že fakturovaný tovar bol odoslaný do členského štátu EÚ, sú podľa obsahu zmätočné.

∴

∴ Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

∴ Žalobca uviedol, že v súlade s ustanoveniami § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona o správe daní sa v priebehu daňového konania snažil preukázať svoje tvrdenia o uskutočnení intrakomunitárnych obchodov v prípade poľských spoločností, a to jednak návrhmi na vypočutie p. S., či p. K. (ktorí mali byť oprávnení konať v mene poľských spoločností), návrhom na porovnanie loga spoločnosti s logom uvedeným na vizitke, ktorú v konaní predložil, ako aj predložením konkrétnych dôkazov, a to rozhodnutia týkajúceho sa zmien v osobe vlastníka a predmetu činnosti, rozhodnutia o registrácii „podmiotu jako podatníka“ (s podpisom, pečiatkou), zmluvy vyhotovenej v anglickom jazyku uzavretej medzi spoločnosťou žalobcu a poľskou spoločnosťou, fotokópiou občianskeho preukazu p. K., jeho vizitkou, z ktorej vyplýva, že koná za poľskú obchodnú spoločnosť. Správca dane ani žalovaný nevykonali ani jeden z navrhovaných dôkazov, pričom neuviedli, prečo žalobcom predložené dôkazy neakceptovali a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadili. Konštatoval, že okrem konateľa môžu za spoločnosť konať aj iné osoby, či už na základe zmluvného, pracovnoprávneho alebo iného vzťahu, pričom je bežnou obchodnou praxou, že väčšie podniky využívajú služby obchodných zástupcov, či dokonca rôzne sprostredkovateľské agentúry, ktoré za nich konajú. V prípade, že tieto osoby konajú podvodným spôsobom, nemá táto skutočnosť za následok neplatnosť takýchto právnych úkonov okrem prípadov, že druhá strana vedela alebo mala vedieť, že tieto osoby konajú bez oprávnenia na predmetné právne

úkony.

..Skutočnosti, že maďarská spoločnosť N.N.N. nesídlí na adrese sídla spoločnosti, spoločnosť neoznámila zámer vykonávať obchodnú alebo priemyselnú činnosť v rámci oblasti pôsobnosti tejto miestnej samosprávy a nepodala žiadne daňové priznanie finančnému úradu, podľa žalobcu nemôžu byť bez ďalšej konfrontácie s dôkazmi ním predloženými a navrhnutými, vyhodnotené v jeho neprospech.

..S odkazom na ust. § 43 ods. 5 zákona o DPH má žalobca za to, že práve ním predložené listiny v spojení s navrhovanými dôkazmi sú tzv. inými dokladmi v zmysle predmetného ustanovenia a sú spôsobilé preukázať splnenie podmienky oslobodenia od dane podľa ust. § 43 zákona o DPH.

..

..Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že námietky v odvolaní korešpondujú námietkam, ktoré sú obsahom žaloby, ku ktorým podal žalovaný svoje stanovisko, na ktorom zotrváva, a preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny potvrdil.

..Poukázal na to, že správca dane pri určovaní daňovej povinnosti nie je viazaný iba návrhmi daňového subjektu, ale je na jeho uvážení, či považuje niektorú skutočnosť za preukázanú, alebo navrhne vykonať ďalšie dôkazy. V tomto prípade dôkazy zabezpečené správcom dane a to prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií, ako aj predložené žalobcom /napr. výpisy z obchodného registra ohľadom spoločnosti H./ preukazujú, že v prípade tohto daňového subjektu nebol oprávnený konať A. a v prípade daňového subjektu P., nebol oprávnený konať T., táto skutočnosť tiež spochybňuje vypovedaciu schopnosť uzatvorených komisionárskych a obchodných zmlúv a ktoré považoval žalovaný za dostatočnú na preukázanie, že nedošlo k deklarovanému obchodu. Žalovaný preto nemal dôvod vypočúvať ako svedka A. a tiež T.

..

..Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 OSP, preskúmal

v medziach odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

∴

∴ Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní, zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní) V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

∴ Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

∴

∴ Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

∴

..Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

..

..Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim

..

..Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

..

..Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

..

..Podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

..a/ ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,

..:

..b/ ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,

..:

..c/ ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,

..:

..d/ inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

..:

..Podľa § 13 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ zákona o DPH miestom dodania tovaru,

..a/ ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať, s výnimkou podľa písmena b), odseku 2 a § 14,

..:

..b/ ak je dodanie tovaru spojené s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, je miesto, kde je tovar inštalovaný alebo zmontovaný,

..:

..c/ ak je dodanie tovaru bez odoslania alebo prepravy, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa jeho dodanie uskutočňuje.

..

..Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. 2008, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 728/320/8945/2010/Pus zo dňa 7. apríla 2010, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 10. mája 2010.

..

..Správca dane pri daňovej kontrole dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia III. 2008 zistil, že žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil oslobodenie od dane za dodávku mobilných telefónov do Poľska odberateľovi H., U. a P. u. G.. Faktúry obsahovali odkaz na § 43 zákona o DPH. Správca dane zaslal žiadosť na medzinárodnú výmenu daňových informácií na overenie intrakomunitárnych dodávok do členského štátu EÚ, pričom žiadal o prešetrenie dodávok mobilných telefónov pre daňový subjekt H.. Poľská daňová správa oznámila že za daňový subjekt bol vypočutý p. W., ktorý uviedol, že spoločnosť R.R. nepozná, o tejto spoločnosti nikdy nepočul, nikdy nenakupoval tovar zmieňovaný na faktúrach, nikdy sa nekontaktoval s touto spoločnosťou ani nikto sa nesk kontaktoval s jeho spoločnosťou, nákup telefónov uskutočňuje od poľských spoločností a nikdy nenakupoval telefóny od zahraničných spoločností, nadobudol iba príslušenstvo k telefónom, od dvoch zahraničných dodávateľov z Nemecka a Anglicka, nevie ako spoločnosť R.R. získala podrobnosti o jeho obchodnej činnosti, môže sa len domnievať, že spoločnosť ich zistila na jeho webovej stránke, na niekoho kúpnej zmluve, alebo faktúre. Vzhľadom na toto zistenie, ako aj skutočnosti, že žalobca dokladmi predloženými ku kontrole hodnoverne a dostatočne nepreukázal splnenie podmienok pre oslobodenie od dane podľa ust. § 43 zákona o DPH, správca dane vyzval žalobcu na splnenie si dôkaznej povinnosti a predloženie účtovných a iných dokladov (objednávky, dokumenty týkajúce sa poistenia fakturovaného tovaru, prepravné listy, doklady o prevzatí tovaru, ktoré by boli schopné preukázať splnenie podmienok oslobodenia podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH). Výzvu žalobca prevzal dňa 17.12.2009, ale nereagoval na ňu a požadované doklady správcovi dane nepredložil. Správca

dane posúdením týchto skutočností dospel k záveru, že žalobca hodnoverne nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane podľa § 43 zákona o DPH, preto tovar v zmysle predložených faktúr dodal slovenskou daňou v hodnote 32.426.058,- Sk.

..Správca dane preveroval aj intrakomunitárne dodávky mobilných telefónov pre poľský daňový subjekt P., Pl., pričom poľská daňová správa prostredníctvom medzinárodnej výmeny daňových informácií oznámila, že spolujiteľ spoločnosti popiera, že by uskutočnil transakciu so spoločnosťou R.R., daňový subjekt nepriznal nadobudnutie tovaru. Aj v tomto prípade správca dane konštatoval, že žalobca hodnoverne nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane a dodanie tovaru v hodnote 16.603.707,- Sk dodal.

..

..Správca dane tiež prostredníctvom medzinárodnej výmeny daňových informácií žiadal o prešetrenie dodávok strojov pre maďarský daňový subjekt N.N.N. so sídlom H., pričom mu bolo oznámené maďarskou daňovou správou, že tento daňový subjekt na danej adrese nesídlí a je presťahovaný na neznáme miesto. Bola kontaktovaná miestna správa, kde bola prijatá informácia, že spoločnosť N.. neoznámila zámer vykonávať obchodnú alebo priemyselnú činnosť v rámci oblastí pôsobnosti tejto miestnej správy a spoločnosť neprijala povolenie na prevádzku podniku. Kontrolóri dňa 10. novembra 2009 uskutočnili miestne šetrenie v sídle spoločnosti, kde zistili, že adresa patrí spoločnosti M., ktorá poskytuje sídlo pre ďalšie spoločnosti. Zamestnankyňa tejto spoločnosti vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že bola v kontakte so spoločnosťou N.. a do II. štvrťroka 2009 vyzdvihovala osobne poštu. Ďalej uviedla, že táto spoločnosť nikdy neuskutočňovala žiadne obchodné aktivity na tejto adrese. Ďalej bolo zistené, že od svojho založenia táto spoločnosť nepodala žiadne daňové priznanie finančnému úradu. Správca dane tiež aj v tomto prípade z dôvodu nesplnenia si dôkaznej povinnosti žalobcu dospel k záveru, že tento hodnoverne nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane podľa ust. § 43 zákona o DPH, a preto dodanie tovaru (desať faktúr za dodanie strojov – Volvo, Man, Krone, Kögel, MB Actros) s oslobodením vo výške 13.035.779,- Sk dodal.

..

..Žalobca ani k jednej faktúre nepriložil doklady, ktoré by nasvedčovali tomu, ako, kým, kedy

bola preprava tovaru vykonaná, resp. kto tovar prevzal a nebolo preukázané ani inými dokladmi, ktoré by potvrdili, že tovar bol skutočne prepravený do iného členského štátu.

∴

∴ Na základe týchto poznatkov správca dane dôvodne aj podľa názoru odvolacieho súdu dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 43 ods. 5 zákona o DPH a vydanie dodatočného platobného výmeru č. 728/230/13364/10Hliv zo dňa 17. mája 2010, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní správca dane vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty, a to rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrt'rok 2008 v sume 391.437,76 Eur, nie je v rozpore so zákonom.

∴

∴ Pokiaľ žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane a poukázal na to, že správca dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného oslobodenia od dane z pridanej hodnoty, nevychádzal len z predložených faktúr, ale vykonal dokazovanie na zistenie, či predložené faktúry odrážajú skutočnosť a či neabsentuje materiálny podklad, konal a rozhodol vecne správne. Skutočnosť týkajúca sa predložených faktúr, a obchodných vzťahov medzi žalobcom a poľskými daňovými subjektmi a maďarským daňovým subjektom, boli preverované formou medzinárodnej výmeny daňových informácií a po zistení, že žalobca nepreukázal predloženými dokladmi splnenie podmienok pre oslobodenie od dane, ani po vyzvaní na splnenie si dôkaznej povinnosti a predloženie účtovných dokladov a iných dokladov (objednávky, dokumenty týkajúce sa poistenia fakturovaného tovaru, potvrdenia o prijatí tovaru odberateľom, prepravné listy, doklady o prevzatí tovaru), ktoré by boli schopné preukázať splnenie podmienok oslobodenia od dane podľa ust. § 43 ods. 5 zákona o DPH, správne – daňové orgány rozhodli spôsobom, ktorý im zákon umožňoval.

∴

∴ Vychádzajúc z ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní, splnenie podmienok pre oslobodenie od dane preukazuje daňový subjekt, pričom preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako

aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií, alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Je pritom potrebné poukázať na to, že dôkazná povinnosť daňového subjektu je pre platiteľa dane aj významným právom, ktoré žalobca nevyužil tým, že nepredložil v daňovom konaní také dôkazy, ktorými by preukázal svoje tvrdenia o skutočnostiach uvedených v daňovom priznaní a v predmetných faktúrach.

∴

∴ Žalobca žalovanému okrem faktúr predložil správcovi dane len príjmové pokladničné doklady, ktoré neobsahujú ani meno, ani podpis osoby, ktorá mala hotovosť prijať, a neobsahujú ani meno a podpis osoby, od ktorej mala byť hotovosť prijatá, preto tieto dokumenty nie sú schopné preukázať skutočné naplnenie odplatného vzťahu medzi odberateľom a dodávateľom. Predložené „prehlásenia kupujúceho o dodaní tovaru zo Slovenskej republiky do iného členského štátu EÚ“ sú zmatečné, lebo obsahujú označenie kupujúceho R.R. a predávajúceho poľský a maďarský daňový subjekt, obsahujú podpis a pečiatku žalobcu ako kupujúceho a jeho prehlásenie, obsah ktorého je v rozpore s predloženými faktúrami. Predložené prehlásenia nie sú preto schopné preukázať dodanie a prepravu tovaru do iného členského štátu EÚ.

∴ Z obsahu priloženej dokumentácie ma odvolací súd za preukázané, že žalobca počas daňovej kontroly, ani na výzvu správcu dane nepredložil žiadne iné doklady týkajúce sa prepravy fakturovaného tovaru, ktorý mal byť dodaný do iného členského štátu.

∴

∴ Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že je bežnou obchodnou praxou, ak väčšie podniky konajú prostredníctvom obchodných zástupcov, resp. prostredníctvom sprostredkovateľských agentúr a v prípade, že tieto osoby konajú podvodným spôsobom, nemá táto skutočnosť za následok neplatnosť takýchto právnych úkonov okrem prípadov, že druhá strana vedela alebo mala vedieť, že tieto osoby konajú bez oprávnenia na predmetné právne úkony tak, ako to uvádza zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, v znení neskorších predpisov, odvolací súd dáva do pozornosti, že ak žalobca chcel preukázať oprávnenie osôb, s ktorými konal, vizitkami, ako podnikateľ mal mať vedomosť, že vizitka nie je spôsobilá vierohodným spôsobom preukázať oprávnenie osoby konať v mene obchodnej spoločnosti.

∴

∴ Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa v konaní ani nevyskytla zásadná právna otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt (dodávateľ tovaru z tuzemska do iného členského štátu).

∴

∴ Podmienky uvedené v § 43 ods. 1 zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti daňového subjektu. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby daňový subjekt, ktorý nárok na oslobodenie od dane uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre toto oslobodenie stanovil zákon. Pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na oslobodenie od dane za dodanie tovaru z tuzemska do iného členského štátu, musí byť schopný preukázať skutočné naplnenie odplatného vzťahu medzi dodávateľom a odberateľom, že odplatný obchod bol reálne uskutočnený, t.j. tovar bol skutočne odoslaný alebo prepravený z tuzemska do členského štátu EÚ a nadobudla ho osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte.

∴

∴ Zo zistení správcu dane je preukázané, že v tvrdeniach žalobcu vznikli nezrovnalosti, keď nebolo preukázané reálne miesto dodania fakturovaného tovaru, ani forma a spôsob prepravy, ani kto bol reálnym prepravcom fakturovaného tovaru. Príjmové pokladničné doklady, ktoré okrem faktúr správcovi dane žalobca predložil, neobsahujú ani meno ani podpis osoby, ktorá mala hotovosť prijať a neobsahujú ani meno ani podpis osoby, od ktorej mala byť hotovosť prijatá, preto nie sú schopné preukázať naplnenie odplatného vzťahu medzi odberateľom a dodávateľom. Predložené „Prehlásenia kupujúceho o dodaní tovaru zo Slovenskej republiky do iného členského štátu EÚ“, sú zmätočné, lebo obsahujú označenie subjektov – kupujúci: R. (žalobca) a predávajúci: poľský a maďarský daňový subjekt, obsahujú podpis a počiatku žalobcu ako kupujúceho a jeho prehlásenie, obsah ktorého je v rozpore s predloženými faktúrami. Daňový subjekt počas daňovej kontroly, ani na výzvu správcu dane nepredložil

žiadne iné doklady týkajúce sa prepravy fakturovaného tovaru, ktorý mal byť dodaný do iného členského štátu, ani neuviedol žiadnu konkrétnu osobu, ktorá by jeho tvrdenia potvrdila.

∴

∴ Na základe vyššie uvedených skutočností správca dane svoj záver, že dodanie predmetného tovaru z tuzemska do iného členského štátu, za ktoré si žalobca uplatnil oslobodenie od dane, nie je preukázané, podložil skutkovými zisteniami s konkrétnym odkazom na vykonané dôkazy a ich obsah, ktoré vyhodnotil a dostatočne zdôvodnil.

∴

∴ Návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré žalobca uvádzal až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, nie sú dodatočne spôsobilé preukázať nezákonnosť rozhodnutia o vyrubení dane vydaného v daňovom konaní.

∴

∴ Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP) v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

∴ Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok pre oslobodenie dane v zmysle ust. § 43 ods. 5 zákona o DPH. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

∴

∴ Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP

potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

..

..O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP á contr., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania nepatrí.

..

..

..**Poučenie**: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

..

..

..V Bratislave 28. augusta 2012

..

..

..**JUDr. Ida Hanzelová, v.r.**

..**predsedníčka senátu**

..

..

..Za správnosť vyhotovenia:

..Andrea Jánošíková

..

..